

Sygn. akt II AKa 62/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Cop

Sędziowie: SSA Danuta Matuszewska (spr.)

SSA Alina Miłosz-Kloczkowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Żylińska

przy udziale Prokuratora wykonującego zadania w Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku Marii Baran

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2016 r.

sprawy

A. C.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 16 stycznia 2015 r., sygn. akt **II K 60/12**

I. zmienia zaskarżony w rok w ten sposób, że :

1. kwalifikację prawną i podstawę wymiaru kary czynu przypisanego oskarżonemu A. C. w punkcie XVI, podstawę prawną wymiaru kary grzywny w punkcie XVII i podstawę prawną wymiaru kary łącznej w punkcie XVIII uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.
2. obniża do 4 (czterech) lat wymierzoną oskarżonemu w punkcie XVIII karę łączną pozbawienia wolności;
3. uchyla zawarte w punkcie XXX rozstrzygnięcie o opłacie w stosunku do A. C.;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od oskarżonego A. C. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4400 (cztery tysiące czterysta) złotych tytułem opłaty za obie instancje i obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. S., Kancelaria Adwokacka w S. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem kosztów obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 16.01.2015 r. sygn. akt II K 60/12 A. C. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegającego na tym, że w okresie od 01.03. 2007 r. do 30.11. 2007 r., daty bliżej nieustalonej w S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że jednorazowo nabył od J. B. 2 kg amfetaminy, gdzie cena 1 kg wynosiła co najmniej 4,50 zł, celem dalszej jej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 26.01. 2001 r. sygn. akt II K 1130/00 za przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 26.10.2001 r. do dnia 7.06.2003 r. i za to na podstawie art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. skazany został na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 zł.

A. C. został uznany ponadto za winnego tego, że w okresie od 28.09. 2007 r. do 5.10. 2007 r. w miejscowości (...), w okolicy U. i w S., wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił pomocy J. B. i innym ustalonym osobom w wytworzeniu metodą L. z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci nie mniej niż 24 l płynnej aminy i nie mniej niż 28 kg stałej w ten sposób, że zgodnie z przyjętym podziałem ról, wspólnie z innymi ustalonymi osobami, w tym celu udostępnił w/w osobom pomieszczenia w miejscowości (...), a następnie umożliwił przechowywanie wytworzonej płynnej aminy w ilości co najmniej 4 l. w mieszkaniu przy ul. (...) oraz w nieustalonym mieszkaniu na ulicy (...) w S., a także jej przewiezienie do C. celem kontynuowania procesu wytwarzania amfetaminy, to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2012 r. poz.124) w zw. z art. 12 kk. i za to na podstawie art. 19§1 k.k. i art. 53 ust.2 przywołanej ustawy w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. skazany został na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 100 zł.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 i 2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

Na podstawie art. 70 ust.4 ustawy z dnia 29.07.2005 r. orzeczono od oskarżonego na rzecz (...) Towarzystwa (...) w S. nawiązkę w kwocie 2.00 zł na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii.

Powyższym wyrokiem A. C. został uniewinniony od popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k., które miałyby polegać na tym, że:

- w miesiącu styczniu 2008 r. daty bliżej nieustalonej jednak nie wcześniej niż 19 stycznia 2008 r. w okolicy L. pomógł w zbyciu lawety samochodowej nr rej. (...) wartości 13100 zł wiedząc, że pochodzi ona z kradzieży zaistniałej w S. w nocy z 18/19 stycznia 2008 r. na szkodę L. Z., przekazując ją wspólnie z inną ustaloną osobą J. B. i innej osobie otrzymując za to kwotę 1500 zł będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64§1 k.k. w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

- w okresie od daty bliżej nieustalonej jednak nie wcześniej niż od września 2007 r. do stycznia 2008 r. w S., pomógł w zbyciu co najmniej 38 paczek parkietu po 15 elementów każdy wartości co najmniej 4780 zł wiedząc, że parkiet ten pochodzi z kradzieży zaistniałej w okolicy S. na szkodę nieustalonej osoby będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64§1 k.k. w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie co do zaliczenia na poczet kary pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania oskarżonego oraz co do kosztów postępowania.

Apelację od powyższego wyroku w części skazującej, złożyła obrońca oskarżonego A. C..

Zarzucając mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, to jest art. 4, 5§5 i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424§1 k.p.k. a polegającą na dowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, na rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego A. C., poprzez dokonanie ustaleń faktycznych wyłącznie na podstawie zeznań świadka koronnego J. B. (pomówień), podczas gdy pomówienia stanowią informacje o faktach, które wymagają potwierdzenia lub wyłączenia za pomocą środków dowodowych przewidzianych w kodeksie- natomiast zeznania świadka koronnego nie są ani konsekwentne ani wiarygodne i nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym

oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony A. C. dopuścił się przypisanych mu czynów, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonego A. C., a także zeznania szeregu świadków, między innymi B. D., S. B., J. G., R. S., P. Z. oraz wyjaśnienia pozostałych oskarżonych- nie daje podstaw do przyjęcia takiej tezy, a w konsekwencji na uznanie oskarżonego za winnego przypisanych mu czynów,

skarżąca wniosła o zmianę wyroku Sądu I instancji i uniewinnienie A. C. od popełnienia przypisanych mu w pkt XVI i XVII czynów, albo uchylene zapadłego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy A. C. skutkowałą częściową zmianę zaskarżonego wyroku, jednak nie z powodu argumentacji w skardze tej zawartej.

Sąd Okręgowy prawidłowo przeprowadził przewód sądowy, gromadząc materiał dowodowy pozwalający na merytoryczne zakończenie sprawy.

W oparciu o wyniki postępowania dowodowego Sąd I instancji dokonał zasadnych ustaleń stanu faktycznego, doszedł do prawidłowych wniosków w kwestii winy oskarżonego, kwalifikacji prawnej przypisanych mu czynów, jak też co do wymiaru kar jednostkowych.

Dokonana przez Sąd I instancji ocena całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie jest swobodna, ale nie zawiera cech dowolności i jako taka pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.). W przekonaniu Sądu odwoławczego, argumenty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego A. C. nie są tego rodzaju, aby wskazywały, że przy ocenie zgromadzonych dowodów Sąd I instancji dopuścił się jakichkolwiek uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania- są w istocie jedynie polemiką z prawidłowymi ustaleniami Sądu orzekającego.

Uzasadnienie zapadłego orzeczenia w pełni odpowiada wymogom o jakich mowa w art. 424 §1 k.p.k.- wskazano w nim jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśniono podstawę prawną orzeczenia.

Chybione są stawiane w apelacji zarzuty- tak obraży przepisów postępowania, jak też i błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, które miałyby stanowić tego efekt.

Naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. (zasady in dubio pro reo) jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia jej zeznaniom świadków, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k. (vide : postanowienie SN z dnia 14.12.2010r III K 378/10 , Lex nr 736756).

Nie jest rzeczą sądu odwoławczego ponowna ocena zgromadzonych dowodów, a kontrola, czy w procesie tym Sąd I instancji postępował w zgodzie z przepisami procedury karnej. Sąd Apelacyjny nie dopatrył się w tym zakresie żadnych uchybień ze strony Sądu I instancji. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie wykazuje, aby Sąd Okręgowy miał wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych.

Prawo swobodnej oceny należy do najistotniejszych prerogatyw sądu orzekającego. Kierując się tym prawem sąd może jako wiarygodne ocenić niektóre z przeprowadzonych dowodów a jako niewiarygodne ocenić inne, istotne jest tylko, aby stanowisko swoje jasno i przekonująco uzasadnił.

Odmawiając wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który nie przyznawał się do przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem czynów, Sąd I instancji nie uczynił tego bezkrytycznie, ale po wszechstronnej ocenie całokształtu okoliczności sprawy.

Prawdą jest, że kluczowym dowodem przekonującym o sprawstwie oskarżonego stały się zeznania J. B.. Sąd odwoławczy podziela szerokie wywody Sądu I instancji co do przyczyn, które zadecydowały o uznaniu za wiarygodne relacji świadka koronnego (vide: str.75-89 uzasadnienia). Sąd I instancji miał pełną świadomość konieczności wykazania szczególnej ostrożności przy ocenie zeznań takiego świadka podobnie jak i przy ocenie dowodu z pomówienia. Nie można zgodzić się ze skarżącą, że w każdym punkcie, aby mogły zostać uznane za wiarygodne, zeznania świadka koronnego winny być potwierdzone innymi, dodatkowymi dowodami. Z treści apelacji obrońcy zdaje się płynąć teza, że świadek koronny, korzystając „ze swoistej koncesji bezkarności” ma niejako większą skłonność do składania zeznań nieprawdziwych, do obciążania ponad miarę innych osób. Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić- pozostaje w sprzeczności z założeniami i celami instytucji świadka koronnego.

A. C. został uniewinniony od popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 291§1 k.k. Podkreślić trzeba, że w przypadku zarzutu paserstwa lawety , jak przekonują pisemne motywy zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji przyjął, że zgodne z prawdą były zeznania J. B., z których wynikało, że wspólnie z D. D. w styczniu 2008 r. odebrał od K. K. i A. C. lawetę, której nabyciem zainteresowany był D. D.. To, że ostatecznie ustalono, iż nie była to laweta skradziona w nocy z 18/19 stycznia 2008 r. na szkodę L. Z. nie świadczy o tym, że J. B. świadomie bezpodstawnie pomówił A. C.. Informacje jakie posiadał J. B. na temat lawety nie pochodziły z jego bezpośrednich obserwacji, o pochodzeniu lawety z kradzieży mówił mu K. K.. Podobnie rzecz się ma w przypadku zarzutu paserstwa parkietu. Okoliczność, że parkiet zabezpieczono we wskazanym przez J. B. miejscu- na posesji T. M. w miejscowości C., uwiarygodnia twierdzenia świadka koronnego co tego, że ten materiał budowlany otrzymał od A. C. w ramach rozliczeń za dostarczaną amfetaminę. Także i w tym wypadku, wiedza J. B. co do tego, że parkiet uzyskany został w drodze przestępstwa, pochodziła od K. K.. Uniewinniając A. C. od czynów z art. 291§1 k.k. Sąd I instancji nie uznał za nieprawdziwe zeznań J. B. a jedynie przyjął, że jego wiedza „ze słyszenia” co do źródeł pochodzenia lawety i parkietu nie może stanowić dowodu przekonującego o sprawstwie A. C. (vide: str. 384-397 uzasadnienia).

Inaczej rzecz się ma jeżeli chodzi o przypisane A. C. przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W przekonaniu Sądu odwoławczego nie jest tak, jak stara się przekonać obrońca, że zeznania J. B. w tym zakresie wykazują takie sprzeczności i niejasności, które podważają ich wiarygodność, a tym samym przeczą sprawstwu oskarżonego.

J. B. relacjonował zdarzenia przy których był obecny i brał w nich aktywny udział. Sąd odwoławczy podziela szczegółową argumentację Sądu I instancji odnoszącą się do oceny wiarygodności zeznań J. B. w tym zakresie, zawartą w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku i nie dostrzega potrzeby przytaczania jej w tym miejscu (vide: str. 397-404 uzasadnienia).

Słusznie podkreśla Sąd I instancji, że konsekwentnie J. B. podawał, że A. C. nabył od niego 2 kg amfetaminy, wskazywał miejsce gdzie do transakcji takiej doszło.

To, że świadek koronny nie potrafił określić czy było to wiosną czy jesienią 2007 r., wbrew stanowisku skarżącej, świadczy tylko o rzetelności świadka, o tym, że luk w pamięci nie uzupełnia przypuszczeniami. Pamiętać trzeba, że J.

B. uczestniczył w przestępczej działalności o bardzo dużej skali, przekazywał produkowaną amfetaminę wielu osobom, stąd też nie może dziwić, że nie pamięta szczegółów poszczególnych zdarzeń. Z pewnością o braku wiarygodności J. B. nie może świadczyć tożsamość wypowiedzi w protokołach z 02.11.2009 r. i 09.09.2010 r. Może to tylko wskazywać na wadliwość sposobu przesłuchania świadka koronnego przez dokonującego tę czynność funkcjonariusza. Tak samo za odmową wiary zeznaniom J. B. w odniesieniu do A. C. nie przemawia cytowany przez obrońcę fragment wypowiedzi świadka z rozprawy, w którym A. C. nie wymienia jako nabywcy. Z pewnością o braku konsekwencji w zeznaniach J. B. nie może świadczyć tak mało istotna, a podkreślana przez obrońcę okoliczność, że raz podawał, iż amfetaminę przekazał A. C. w garażu A. F., a drugim razem, że było to przed garażem.

Nie sposób uznać, że skoro wymienieni przez obrońcę świadkowie nie wskazują na A. C. jako uczestniczącego w transakcjach związanych z obrotem narkotykami, to winno to świadczyć o niewiarygodności J. B..

J. B. szczegółowo opisywał okoliczności towarzyszące wytwarzaniu amfetaminy w miejscowości M. i rolę odegraną w tym przez A. C..

Wbrew stanowisku prezentowanemu przez obrońcę, w oczywisty sposób relacje świadka koronnego potwierdzają zeznania B. D.. Tak samo jak J. B., B. D. opisywał, że pytając o możliwość wynajmu pomieszczeń gospodarczych w M., A. C. mówił, że mają one służyć do rozlewania spirytusu.

Żadnego znaczenia dla możliwości przypisania oskarżonemu sprawstwa udzielenia pomocy w wytwarzaniu substancji psychotropowych nie mogą mieć cytowane przez skarżącą dalsze zeznania B. D., a mianowicie, że później A. C. nie pojawiał się na posesji. Wobec bowiem wskazania przez B. D. na A. C. jako tego, który zgłosił się z propozycją wynajmu pomieszczeń w M., waloru pełnej wiarygodności nabierają zeznania świadka koronnego co do udziału w tym fragmencie przestępczej działalności A. C.- tak co do tego, że miał pełną wiedzę jaka produkcja będzie prowadzona, jak i co do dalszych zachowań tego oskarżonego polegających na umożliwieniu przechowywania wytworzonej płynnej aminy w mieszkaniach przy ul. (...), umożliwieniu przewiezienia płynnej aminy do C..

Nie są też w stanie podważyć trafności ustaleń Sądu I instancji przytaczane przez obrońcę, wyrwane z szerszego kontekstu fragmenty zeznań J. B..

Sąd I instancji dostrzegł, że mieszkanie przy ul. (...) nie mogło być tym, jakie według relacji J. B. udostępnił A. C.. Także i to nie podważa jego wiarygodności- skoro świadek w mieszkaniu tym przebywał krótko, to nie dziwi, że nie zapamiętał jego wyglądu tak, aby pozwalało to na jego lokalizację.

Przy prawidłowych ustaleniach faktycznych, właściwie Sąd I instancji zakwalifikował zachowanie A. C. opisane w punkcie XVI wyroku jako wyczerpujące znamiona przestępstwa z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w zw. z art. 64§1 k.k.) a zachowanie opisane w punkcie XVII jako wyczerpujące znamiona przestępstwa z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust.2 tej ustawy.

Zauważyć trzeba, że przestępstwo z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożone było przed zmianą wprowadzoną ustawą z 01.04.2011 r. (Dz.U. nr 117 poz. 678) karą pozbawienia wolności do lat 10, zaś od 09.2.2011 r. zagrożone jest karą od 2 do 12 lat pozbawienia wolności. Nastąpiło też z mocy ustawy z 05.11.2009 r. (Dz.U. nr 206, poz. 1589) zaostrzenie z dniem 08.06.2010 r. kary grzywny. Skoro Sąd I instancji powołuje się w zaskarżonym wyroku na tekst jednolity ustawy z 29.05.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii- Dz.U. z 2012 r. poz. 124, a nie wskazuje w kwalifikacji prawnej czynów, ani w podstawie prawnej wymiaru kary art. 4 §1 k.k., to uznać trzeba, że wyrokując, miał na względzie przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii obowiązujące po 09.12.2011 r. i przepisy Kodeksu karnego co do grzywny obowiązujące po 08.06.2010 r.

Mając na uwadze, że w stosunku do A. C., w odniesieniu do czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przy wymiarze kary grzywny winny mieć zastosowanie przepisy ustawy poprzedniej, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że kwalifikację prawną i podstawę wymiaru kary czynu przypisanego A. C. w punkcie

XVI, podstawę prawną wymiaru kary grzywny w punkcie XVII i podstawę prawną wymiaru kary łącznej w punkcie XVIII uzupełnił o art. 4§1 k.k.

W przekonaniu Sądu odwoławczego, uchybienie art. 4 §1 k.k., nie musi automatycznie przekładać się na złagodzenie wymierzonej kary. Obniżenie orzeczonej kary winno nastąpić wówczas, jeżeli w świetle uprzednio obowiązującego zagrożenia, wymierzona karę można byłoby uznać za rażąco niewspółmierną. W przekonaniu Sądu odwoławczego, nie jest tak w przypadku A. C.. Waga popełnionego przez oskarżonego przestępstwa w warunkach recydywy z art. 64§1 k.k., ilość amfetaminy w obrocie której uczestniczył, przekonuje, że także na gruncie ustawy obowiązującej do 09.12.2011 r. przewidującej co do zasady niższe zagrożenia, nie sposób byłoby uznać, że kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jaką wymierzono A. C. jest niewspółmierna. Takie samo stanowisko Sąd odwoławczy zajmuje jeżeli chodzi o wymierzona oskarżonemu grzywnę- co odnosi się także do grzywny wymierzonej za przestępstwo z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz kary łącznej grzywny.

Także kara 3 lat pozbawienia wolności orzeczona za zbrodnię z art. 53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie może zostać oceniona jako niewspółmierna, skoro jest to kara najniższa, jaką ustawa za tego typu przestępstwo przewiduje.

Sąd odwoławczy obniżył natomiast do 4 lat wymierzona A. C. karę łączną pozbawienia wolności. Orzeczona bowiem przez Sąd I instancji kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jawi się jako nadmiernie surowa zważywszy bardzo bliskie związki przedmiotowo- podmiotowe jakie zachodzą pomiędzy przypisanymi oskarżonemu czynami.

Poza omówionymi zmianami, zaskarżony wyrok jako trafny utrzymano w mocy.

O kosztach obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym orzeczono na mocy art. 29 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2015 r. poz. 615 z późn.zm.) i § 14 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09. 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163 , poz. 1348 z późn. zm.).

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art.636§1 k.p.k. i art.10 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. z 1983r nr 49 poz. 223 z późn. zm .).